

Arrest

nr. 179 493 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 september 2015 aan op het Belgische grondgebied en diende op 9 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 24 juni 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig te zijn uit Chak Nazam in de provincie Punjab. U zou daar uw ganse leven blijven wonen en werken. Uw problemen startten nadat uw vader heel lang geleden in 1990, 15 000 roepies leende van een zekere A.(...). Uw vader was ongeletterd en sloot een contract af met A.(...) dat hij dit geld binnen de zes maanden moest terugbetalen. Elke maand die nadien zou verstrijken moest uw vader 5000 roepies als intrest extra betalen. Mocht uw vader daarin falen dan was hij verplicht om voor A.(...) te gaan werken als arbeider. Uw vader slaagde er evenwel niet in het geld terug te betalen en werkte zo'n 14 tot 15 jaar voor A.(...) onder dezelfde voorwaarden. Eind 2003 brak uw vader zijn arm tijdens het werk en kreeg hij geen medische behandeling. Uw vader kon zo'n twee tot drie maanden niet werken. Na die drie maanden kwam A.(...) naar uw huis en vroeg hij aan uw vader om terug te keren. Daarop keek A.(...) naar u en vroeg hij aan u om te werken in zijn plaats, of jullie moesten meteen het geld terugbetalen. Uw vader bood daarop jullie huis aan en een stukje land, maar tevergeefs. Uw vader vroeg daarop een tien tot vijftiental dagen om geld te regelen. U besloot daarop het huis te verlaten en weg te lopen. U dook zeven tot acht maanden onder in Chakwal. Omdat u telefoon kreeg van een vriend dat uw vader ziek was, besloot u naar huis te keren. Toen u terugkwam in uw dorp greep A.(...) u echter vast, werd u geslagen en met de dood bedreigd. Sindsdien, ongeveer sinds eind 2014, werkte u voor A.(...). U werd er heel slecht behandeld. Omdat u er genoeg van had, besloot u het land te verlaten. U verliet Pakistan op 19 juni 2015. Via Karachi trok u met de boot naar Iran om verder te reizen langs Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland richting België, waar u op 6 of 7 september 2015 aankwam en kort nadien asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een fotokopie neer van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel origineel Pakistaans begin van bewijs voorlegde ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 29 september 2015, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven aan de hand van originele documenten. Ter staving van uw identiteit legde u echter enkel een fotokopie neer van uw identiteitskaart (Gehoorverslag CGVS, d.d. 25 mei 2016, p. 10). Aangezien het hier enkel een kopie betreft en deze altijd onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk stelt het CGVS vast dat u uw identiteit niet ontegensprekelijk heeft aangetoond. Betreffende de afwezigheid van enig origineel identiteitsdocument merkte u op dat uw originele identiteitskaart in Pakistan lag, maar dat uw familie niet over voldoende middelen beschikte om die op te sturen (CGVS, p. 10). Vervolgens verklaarde u ook dat u een paspoort heeft gehad (CGVS, p. 11). Gevraagd waar het paspoort dan naartoe was, verklaarde u nogal stereotiep dat het werd afgenomen door de smokkelaar (CGVS, p. 11). Hetgeen op zich al vreemd is, aangezien u eerder had verklaard dat, toen u vertrok uit Pakistan, niet met een paspoort had gereisd (CGVS, p. 9). Hierop gewezen gaf u aan dat u het paspoort niet gebruikte om te reizen (CGVS, p. 11). Hoe dan ook, u heeft het verlies van uw paspoort echter nooit aangegeven bij een Pakistaanse ambassade (CGVS, p. 12), waardoor dit een loze bewering blijft. Het lijkt er bijgevolg sterk op dat u uw paspoort liever achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, daar de inhoud wellicht niet zou stroken met uw verklaringen. In ieder geval, u legde geen enkel ander document neer ter staving van uw identiteit, noch had u ook maar één foto van uzelf in Pakistan (CGVS, p. 12).

Vervolgens legde u ook geen enkel document neer ter staving van de problemen die u beweerde gekend te hebben in Pakistan. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat u nochtans meermaals gewezen werd op het belang van dergelijke documenten en dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zijn relaas zo goed mogelijk tracht te staven aan de hand van de nodige documenten (zie supra). Betreffende de afwezigheid van dergelijke documenten merkte u op dat uw vader oud is en u geen documenten heeft over uw problemen (CGVS, p. 3). Toen u gevraagd werd of u dergelijke documenten had, herhaalde u meermaals dat het niet mogelijk was om dergelijke documenten te bekomen (CGVS, p. 7, 23, 27). Toen u echter finaal gevraagd werd of u nu eigenlijk navraag had gedaan om documenten te bekomen van de problemen die u had ondervonden, verklaarde u evenwel dat dat niet het geval was (CGVS, p. 27). Gezien u toch al enige tijd in België verblijft lijkt het er dus sterk op dat u weinig tot geen oprechte inspanningen hebt geleverd om dergelijke, originele documenten te bekomen. Het ontbreken van een origineel identiteitsdocument of documenten ter

staving van uw asielrelaas houdt bijgevolg initieel een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt echter ook uit een aantal flagrante tegenstrijdigheden en vaagheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo werd u bij het CGVS gepolst naar de redenen waarom u Pakistan had verlaten. U verklaarde vooreerst dat uw vader wegens een contract verplicht was voor een zekere A.(...) te werken tot hij in 2003-2004 zijn arm brak, en daarom niet langer kon gaan werken. A.(...) zou drie maanden na de breuk naar jullie thuis zijn gekomen om te vragen wanneer uw vader zou terugkeren. Uw vader bood hem geld aan, maar A.(...) zei tegen uw vader dat indien hij geen geld had, u ook oud genoeg was om te werken. Uw vader zou daarop 10-15 dagen tijd hebben gevraagd om geld te regelen. Toen die periode om was, keerde A.(...) voor de tweede keer terug naar uw huis. Uw vader had echter nog steeds geen geld en zond u mee om te gaan werken. Sindsdien werkte u bij hem (CGVS, p. 16).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ eigenlijk had verklaard dat uw problemen startten nadat uw vader zijn arm in 2002-2003 had gebroken en niet zoals u nu beweerde in 2003-2004 (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). In ieder geval, iets later beweerde u dat uw vader zijn arm had gebroken in de 11de maand van 2003. U beweerde ook bij de DVZ ook dat u sinds de armbreuk voor A.(...) moest werken (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Toen u dan gevraagd werd op het CGVS wanneer u voor A.(...) moest werken, verklaarde u dat het ongeveer in de 9de of de 10de maand was van 2004 (CGVS, p. 17). En dus bijna een jaar na de armbreuk. Toen u erop gewezen werd dat u bij DVZ eigenlijk had verklaard dat u bij A.(...) werkte sinds de armbreuk, verklaarde u plots dat u na het eerste bezoek van A.(...) eigenlijk was weggelopen van huis en zeven tot acht maanden had ondergedoken bij een vriend in Chakwal en u nadien gevangen genomen werd door A.(...) (CGVS, p. 18). Hetgeen bijzonder opmerkelijk is. Nochtans had u even daarvoor eigenlijk verklaard dat A.(...) na drie maanden en vijftien dagen voor de tweede keer langskwam en u sindsdien voor hem werkte. Bovendien had u toen ook verklaard dat uw vader u gewoon met hem mee zond (CGVS, p. 16). Nergens maakte u voordien ook maar enige melding dat u zou zijn weggelopen, noch dat u zo lang ondergedoken leefde, noch dat u gevangengenomen werd (CGVS, p. 16). Bovendien werd u toen meermaals gevraagd of u alles had kunnen vertellen (CGVS, p. 16-17). Dat u dan iets later een compleet ander verhaal zou vertellen is bijzonder vreemd (CGVS, p. 18). Niet alleen ondermijnt het compleet uw geloofwaardigheid, het is bijzonder tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid dat u plots met een andere versie op de proppen zou komen.

Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, bleef u vooreerst bijzonder lang stil, alvorens te verklaren dat u wegens medische redenen nogal snel dingen vergeet (CGVS, p. 19). U legde hier echter geen medisch attest van voor, waardoor het hier opnieuw een blote bewering betreft. Hoe dan ook, dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering ergens ondergedoken te hebben wordt overigens versterkt door enkele andere vaststellingen. Zo dient te worden opgemerkt dat u over het feit dat u wegliep, onderdook en gevangen werd genomen met geen woord had gerept bij de DVZ (Verklaring CGVS, Vraag 3.5) Gevraagd waarom u dit eigenlijk niet zou vertellen bij de DVZ verklaarde u dat men het u niet specifiek vroeg en dat u het maar in een paar lijntjes mocht vertellen (CGVS, p. 18), hetgeen een weinig afdoende verklaring is. U verklaarde immers zelf dat wanneer u gevangen werd, u ook nog eens met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 18), hetgeen toch hoegenaamd geen detail is. Dat u er dan ook met geen woord over zou reppen is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Verder werd u in het begin van het gehoor ook gevraagd op welke adressen u allemaal had verbleven in Pakistan (CGVS, p. 4). U verklaarde toen nergens anders te hebben verbleven dan in uw dorp, dat u soms de stad Gujranwala bezocht en ook enkele dagen in Karachi had verbleven toen u op weg naar België was. U verklaarde bovendien nooit in andere steden in Pakistan te zijn geweest (CGVS, p. 4). Hierop gewezen verklaarde u dat u het toen vergeten was (CGVS, p. 18), hetgeen absoluut niet afdoend is.

Aansluitend verklaarde u bij de DVZ ook dat aangezien u weinig loon kreeg van A.(...) u moeite had om te overleven, u daarom meer loon had gevraagd, maar dat A.(...) u bedreigd had en u had geslagen. U besloot daarom het land te verlaten (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Toen u echter gevraagd werd op het CGVS wat nu specifiek tot uw vertrek had geleid, verklaarde u vreemd genoeg dat u het gewoon beu was om voor hem te werken en er geen specifiek incident aan de grondslag van uw vertrek lag (CGVS, p. 21). Toen u erop werd gewezen dat u bij de DVZ eigenlijk had verklaard dat u geld vroeg, A.(...) weigerde, u geslagen werd en u daarom het land verliet, verklaarde u vreemd genoeg dat u niets over geld had verteld (CGVS, p. 21). Wat meer is, u beweerde dat dergelijk incident zich nooit had voorgedaan (CGVS, p. 21). Dat u dan ten aanzien van de DVZ zou beweren dat dit wél had plaatsgevonden is eens te meer tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Verder verklaarde u ook dat A.(...) u had gevraagd om iemand te doden en dat u daarop vrijgelaten zou worden (CGVS, p. 20). Opnieuw dient hier te worden opgemerkt dat u dit verhaal er nadien aan leek toe te voegen. Zo

werd u zoals eerder vermeld meermaals gevraagd of u alle incidenten had kunnen vermelden en verklaarde u dat dat het geval was (CGVS, p. 17). Dat u dan opnieuw met nog een ander verhaal zou op de proppen komen is bijzonder vreemd. Hierop gewezen, verklaarde u dat het toen niet zo gevraagd werd (CGVS, p. 21). Wat er ook van zij, ook hiervan maakte u bij de DVZ geen melding (Verklaring CGVS, vraag 3.5). Finaal moet worden opgemerkt dat u ook verklaarde dat één van uw zussen samen met uw broer bij uw oom in Aroop, Gujranwala woonden (CGVS, p. 5, 15). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat zij bij uw oom in Karachi woonden (Verklaring DVZ, d.d. 29 september 2015, p. 7, vraag 17). Hierop gewezen zei u dat dat correct was (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u het dan anders zou weergeven, verklaarde u eerst dat men voordien in Aroop woonde en nu in Karachi (CGVS, p. 15). Dat u zelfs over zo'n eenvoudige zaken als deze tegenstrijdige verklaringen zou afleggen is tekenend voor uw gebrek aan medewerking.

Vervolgens dient ook te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt ondermijnd door een aantal andere eigenaardigheden die werden opgemerkt. Zo kan vooreerst worden vermeld dat u pas bijzonder lang nadat uw problemen zouden zijn gestart besloot Pakistan te verlaten. U verklaarde immers zelf dat u sinds 2004 voor A.(...) moest werken (CGVS, p. 17), u geslagen werd en met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 18). Toen u dan gevraagd werd waarom u pas nu (11 jaar later) besloot het land te verlaten, verklaarde u dat u het beu was en dat u geen andere keuze had (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom u niet vroeger het land verliet verklaarde u vooreerst dat u geen mogelijkheid had en dat u nogal jong was (CGVS, p. 21). In ieder geval, deze laattijdigheid ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw vrees. Wat meer is, u verklaarde bovendien dat u eigenlijk nooit hulp had gezocht voor uw probleem in Pakistan (CGVS, p. 22). Zo had u nooit contact opgenomen met de politie, noch een advocaat ingeschakeld om onder het vermeende contract uit te komen, noch had u A.(...) gevraagd of u eventueel mocht stoppen met werken voor hem (CGVS, p. 22-23, 27). Dergelijke desinteresse in uw eigen zaak ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid ervan. Tot slot verklaarde u ook dat er zich sinds uw vertrek eigenlijk geen incidenten meer hebben voorgedaan en dat uw familie geen problemen meer heeft gehad (CGVS, 23), hetgeen opnieuw de ernst én de geloofwaardigheid ondermijnt.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en waar u even verbleef (CGVS, p. 10) en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Tot slot verklaarde u ook dat u uw paspoort had verkregen in 2014 met het oog op een vertrek naar Saudi-Arabië, alwaar u hoopte te werken (CGVS, p. 11). Niet alleen ondermijnt dit opnieuw volledig de ernst en bijgevolg de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen, daar u het toen blijkbaar niet nodig achtte om elders asiel aan te vragen. Het doet bovenal vermoeden dat u al veel langer plannen aan het maken was om uw land van herkomst te verlaten.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het document dat u neerlegde ter staving van uw asielrelaas werd hierboven reeds besproken en is niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kan doen ombuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij maakte op 26 september 2016 per drager een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij als bijlage het 'EASO Country of Origin Report - Pakistan Security Situation' van juli 2016 werd gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens maakt verzoeker gewag van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwoordt zijn enig middel als volgt:

"(...)

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief

dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Vooreerst problematiseert verwerende partij het feit dat er geen origineel bewijs van identiteit voorligt.

Verzoekende partij heeft nochtans wel een kopie van haar identiteitskaart voorgelegd. In die zin heeft zij wel degelijk getracht haar identiteit te bewijzen.

Haar paspoort heeft zij niet meer aangezien dit door de smokkelaar werd afgenomen, dus dit kan zij gewoonweg niet voorleggen...

II.1.2. Daarnaast haalt de verwerende partij enkele "tegenstrijdigheden" aan met het interview bij de DVZ.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

Zo heeft de verzoekende partij niet gezegd dat haar vader zijn arm brak in 2002-2003 doch wel 2003-2004.

Ook heeft zij tijdens het DVZ-gehoor haar relaas dienen samen te vaten, hetgeen haar nu ten onrechte ten kwade wordt geduid.

II.1.3. Verzoekende partij heeft bovendien herhaaldelijk geschetst dat er tegen A(...), gelet op zijn invloedrijke positie weinig te beginnen viel.

In Pakistan bescherming vinden, was aldus onmogelijk.

Cf. gehoorverslag, p. 17:

(...)

Cf. gehoorverslag, p. 24:

"Waarom is die A(...) zo invloedrijk?

Hij had linken met politici, zoals M(...) en M(...); hij nam deel aan de verkiezingen, verzamelde stemmen van hen, van de 10-15 dorpen, speciaal, links met de politie, door de M(...) R(...) N(...)."

II.1.4. Verwerende partij twijfelt ook aan het relaas van de verzoekende partij omdat zij zo lang gewacht zou hebben alvorens het land te verlaten:

(...)

Verzoekende partij benadrukt dat het niet evident was om het land te verlaten. Haar vader was immers ziek en haar zus nog zeer jong. Zij wou die niet zomaar in de steek laten. Het is omwille van deze redenen dat zij toch eerst gehoopt heeft de problemen te kunnen oplossen.

Het is maar toen zij echt geen uitweg meer zag, dat zij toch besloten heeft te vluchten.

II.1.5. Ook de bewering dat verzoekende partij in een andere EU-land asiel had aangevraagd, mocht haar vrees oprecht geweest zijn snijdt geen hout.

Mocht een dergelijke redenering de beleidslijn zijn van het CGVS, dan zou geen enkele ex-Dubliner in België nog de vluchtelingenstatus kunnen krijgen.

Dit is uiteraard op niets gebaseerd en faalt in rechte.

Zoals zoveel asielzoekers heeft de verzoekende partij zich laten adviseren door andere lotgenoten over 'het beste land' om naar toe te gaan en zich misschien ook wel een beetje ten onrechte schrik laten aanpraten over bepaalde landen.

Dit neemt echter niet weg dat de vrees van de verzoekende partij wel degelijk oprecht is.

II.1.6. Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

(...)”

3.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven van de beslissing en haar besluit.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 juni 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. In de bestreden beslissing, die haar grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Vooreerst wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat verzoeker geen enkel origineel stuk ter staving van zijn identiteit voorlegde en ook geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas overmaakte, hoewel hem hierop verscheidene malen werd gewezen. Verzoeker bleek geen documenten te hebben opgevraagd, hetgeen een negatieve indicatie is wat betreft zijn geloofwaardigheid. Verder wordt in de bestreden beslissing ingegaan op talrijke tegenstrijdigheden en vaagheden in de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en bij het Commissariaat-generaal, hetgeen verder zijn geloofwaardigheid op de helling zet. Tenslotte wordt ook gewezen op het feit dat verzoeker Pakistan slechts heeft verlaten elf jaar nadat zijn beweerde problemen zijn begonnen en blijkt dat hij in Pakistan geen stappen ondernomen heeft om zijn problemen op te lossen. Tevens bleek verzoeker aan te geven dat er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan en dat zijn familie ook geen problemen meer heeft gehad sinds zijn vertrek. Volgens de commissaris-generaal doet ook het gegeven dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de andere Europese landen waar hij doorreisde, afbreuk aan zijn beweerde reden van vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat verzoeker in 2014 een paspoort heeft verkregen met het oog op een vertrek naar Saoedi-Arabië om te gaan werken, ondermijnt wederom de ernst van zijn problemen en doet de commissaris-generaal vermoeden dat verzoeker al veel langer plannen aan het maken was om Pakistan te verlaten. Op grond van het geheel van deze elementen wordt er geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, aangegeven dat het geweld dat zich voordoet in de provincie Punjab beperkt is dan in enkele andere provincies in Pakistan en dat dit geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarische clashes en conflicten tussen politie en criminelen. In Islamabad daalt het aantal terroristische aanslagen. Hoewel de stad Lahore vrij vaak getroffen wordt door geweldsincidenten, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie Punjab in 2015 relatief laag. Er is in de provincie Punjab geen sprake van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, waardoor niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

3.6. Volgens verzoeker *“problematiseert”* de commissaris-generaal het feit dat er geen origineel bewijs van zijn identiteit voorligt. Verzoeker wijst erop dat hij een kopie zijn identiteitskaart heeft voorgelegd en dat zijn paspoort werd afgenomen door een smokkelaar, zodat hij dus wel degelijk getracht heeft zijn identiteit te bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker enkel een kopie van zijn identiteitskaart had voorgelegd (AD, stuk 11, Documenten). De originele identiteitskaart van verzoeker, waarvan hij verklaart dat deze nog in Pakistan ligt, kon volgens hem niet worden opgestuurd omdat dit te duur zou zijn (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 25 mei 2016, p. 3 + 10; AD, stuk 13, Verklaring DVZ 29 september 2015, vraag 25), wat bezwaarlijk een aanvaardbare rechtvaardiging kan worden genoemd om geen originele versie voor te leggen. Over andere stukken om zijn identiteit te staven blijkt verzoeker niet te beschikken (*Ibid.*, p. 3). Verzoeker verklaarde initieel zonder paspoort uit Pakistan te zijn vertrokken en stelde later dat hij een paspoort had, maar dat dit door de smokkelaar in Iran zou zijn afgenomen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 25 mei 2016, pp. 9 en 11; AD, stuk 13, Verklaring DVZ 29 september 2015, vraag 24). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat een asielzoeker steeds moet trachten om in de mate van het mogelijke stavingsstukken omtrent zijn nationaliteit en identiteit aan te brengen (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Gelet op het feit dat verzoeker enerzijds enkel een kopie van zijn identiteitskaart kan voorleggen, waarbij dient te worden opgemerkt dat aan een gemakkelijk door knip - en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), en verzoeker anderzijds in stereotiepe verklaringen blijft steken waarom hij geen andere stukken aangaande zijn identiteit kan voorleggen, meent de Raad dat de commissaris-generaal niet zozeer *“problematiseert”*, maar op grond van voormelde elementen uit het dossier terecht poneert dat: *“Het ontbreken van een origineel identiteitsdocument of documenten ter staving van uw asielrelaas (...) een negatieve indicatie [inhoudt] met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas (...).”* Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk zou zijn tewerk gegaan, noch dat de beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.7. In zijn middel vervolgt verzoeker dat in de beslissing *“enkele tegenstrijdigheden”* worden aangehaald. Verzoeker wijst op de theorie dat bepaalde contradicties en omissies, indien deze niet fundamenteel zijn, er niet toe mogen leiden dat zijn goede trouw van de asielzoeker in vraag mag worden gesteld. In tegenstelling tot wat verzoeker thans beweert, blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat verzoeker aanvankelijk bij de DVZ had verklaard dat zijn vader in *“(...) 2002 of 2003 (...)”* zijn arm had gebroken (AD, stuk 13, Vragenlijst DVZ 29 september 2015, vraag 3.5), terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat dit *“(e)ind 2003, begin 2004”* gebeurde (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 25 mei 2016, p. 17-18). Door thans zijn eerdere verklaring te ontkennen, wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven. Ook het feit dat hij zijn relaas diende samen te vatten, kan geen rechtvaardiging vormen voor deze manifeste tegenstrijdigheid over één van de kernpunten uit zijn asielrelaas, die wel degelijk zijn algehele geloofwaardigheid op de helling zet. Voorts kan verzoeker zijn blote beweringen over de belangrijkheid van A. uit het gehoor (*Ibid.*, pp. 17 en 24) niet aangrijpen om zijn verzuim te rechtvaardigen om in Pakistan bij de politie klacht neer te leggen of een advocaat te raadplegen (*Ibid.*, p. 22-23) naar aanleiding van de situatie van dwangarbeid waarin hij verzeild was geraakt. Betreffende de vraag waarom verzoeker Pakistan slechts verliet 11 jaar nadat zijn problemen gestart waren, geeft hij thans in zijn verzoekschrift aan dat zijn vader ziek was en hij nog een jonge zus heeft, die hij niet in de steek kon laten, en dat hij daarom getracht heeft om eerst zelf zijn problemen op te lossen. De redenen die verzoeker nu opgeeft voor zijn getalm, vinden echter geen steun in zijn eerdere verklaringen, waardoor ze niet aannemelijk kunnen worden geacht. Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker immers naar aanleiding van de vraag waarom hij pas na al die jaren besloot te vluchten, het volgende: *“Ik was het beu. Om onder hem te werken, door zijn gedrag, ik had geen andere keuze dan hem te verlaten.”* (*Ibid.*, p. 20). Uit de eerdere verklaringen van verzoeker blijkt dat het ontvluchten van zijn land van herkomst een ongedwongen keuze betrof en niet het gevolg is van het feit dat hij *“echt geen uitweg meer zag”*, zoals hij in zijn middel aanvoert. Uit verzoekers gedrag blijkt dat zijn behoefte aan internationale bescherming allesbehalve acuut is. Het gebrek aan het acuut karakter blijkt ook uit de overweging uit de bestreden beslissing dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij reisde alvorens in België toe te komen. In zijn middel maakt verzoeker een vergelijking met asielzoekers in het kader van de ‘Dublin-procedure’, die echter niet opgaat, aangezien vele van deze asielzoekers wél een asielaanvraag hebben ingediend in een andere Europese lidstaat. Verzoeker tracht zijn gedragingen te vergoelijken door te stellen dat hij zich

heeft *“laten adviseren door andere lotgenoten over “het beste land” om naar toe te gaan en zich misschien ook wel een beetje ten onrechte schrik laten aanpraten (...)”* en dat dit niet wegneemt dat zijn vrees wel degelijk oprecht is. Nochtans kan van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij, van zodra hij de kans krijgt, tracht om een asielaanvraag in te dienen. Het gegeven dat verzoeker dit niet heeft gedaan, doet wel degelijk afbreuk aan het gegronde karakter van zijn vluchtmotieven. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in een ander licht te werpen op de specifieke overwegingen van de bestreden beslissing, waarop hij kritiek uit.

3.8. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). In de bestreden beslissing worden een ganse reeks elementen opgesomd waaruit blijkt dat verzoeker bij de commissaris-generaal *“(...) plots met een andere versie op de proppen (...)”* komt, waaraan verzoeker in zijn middel totaal voorbijgaat. Zo wordt er gewezen op het feit dat verzoeker, geconfronteerd met zijn andersluidende verklaringen afgelegd bij de DVZ wat betreft het tijdstip waarvoor hij voor A. diende te gaan werken, ineens een andere feitenrelaas verkondigt en stelde dat hij na zijn eerste bezoek aan A. is weggelopen en zeven of acht maanden ondergedoken leefde voordat hij door A. gevangen werd genomen (bestreden beslissing, p. 2). Er werd ook vastgesteld dat verzoeker telkens andersluidende verklaringen aflegde over de steden in Pakistan waar hij zou hebben verbleven (*Ibid.*) en waar zijn zus zou wonen (*Ibid.*, p. 3). De bestreden beslissing geeft voorts aan dat verzoekers verklaringen over de redenen voor zijn vertrek uiteen lopen (*Ibid.*, p. 2 – 3) en dat hij plots verklaarde dat hij door A. werd gevraagd om iemand te doden terwijl hij hiervan voordien nooit enige melding had gemaakt. Gelet op wat voorafgaat kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. In elk geval kan verzoekers bewering dat *“(...) de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen”* hoegenaamd niet worden bijgetreden.

3.9. Nu verzoeker er niet in geslaagd is alsnog zijn relaas aannemelijk te maken, kunnen de door hem aangehaalde feiten niet worden aangegrepen om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet bewezen te achten, zodat hij op die gronden niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt verder niks in tegen de motieven uit de bestreden beslissing, noch tegen de conclusie uit de aanvullende nota van 26 september 2016 dat er, *“hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van ‘open combat’ of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”* De Raad neemt deze motieven over en maakt deze tot de zijne.

3.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt op deugdelijke, juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN